

СПРАВА «КОРОЛЬОВ ТА ІНШІ ПРОТИ УКРАЇНИ»

(CASE OF KOROLYOV AND OTHERS v. UKRAINE)

(Заява № 11882/22 та 11 інших заяв)

Стислий виклад рішення від 16 січня 2025 року

Заявники трималися під вартою у державних установах «Дніпровська установа виконання покарань № 4», «Вінницька установа виконання покарань № 1», «Ладижинська виправна колонія № 39», «Чернігівський слідчий ізолятор», «Сумський слідчий ізолятор» та «Полтавська установа виконання покарань № 23». До Європейського суду з прав людини (далі – Європейський суд) заявники скаржилися за статтями 3 та 13 Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод (далі – Конвенція) на неналежні умови тримання їх під вартою протягом зазначених у таблиці в додатку періодів та відсутність у національному законодавстві ефективного засобу юридичного захисту у зв'язку з цим. У заявах № 11882/22 та № 40444/23 заявники подали інші скарги, які порушували питання за Конвенцією. У заявах № 34107/23, № 34555/23 та № 42719/23 заявники також висунули інші скарги за статтею 3 Конвенції. Розглянувши скарги заявників, Європейський суд нагадав, що під час встановлення, чи є умови тримання такими, «що принижують гідність» у розумінні статті 3 Конвенції, серйозний брак простору у в'язничних камерах вважається дуже впливовим чинником та може становити порушення як сам собою, так і в сукупності з іншими недоліками. Посилаючись на свою попередню практику Європейський суд дійшов висновку, що у цій справі умови тримання заявників під вартою протягом зазначених у таблиці в додатку періодів були неналежними, а також, що заявники не мали у своєму розпорядженні ефективного засобу юридичного захисту та констатував порушення статей 3 і 13 Конвенції. Розглянувши інші скарги у заявах № 11882/22 та № 40444/23 Європейський суд, посилаючись на свою відповідну усталену практику, дійшов висновку, що ці скарги також свідчать про порушення положень Конвенції. Інші скарги у заявах № 34107/23, № 34555/23 та № 42719/23 Європейський суд відхилив на підставі пункту 4 статті 35 Конвенції, як такі, що не відповідають критеріям прийнятності, або не виявляють жодних ознак порушення прав і свобод, гарантованих Конвенцією або протоколами до неї.

ЗА ЦИХ ПІДСТАВ СУД ОДНОГОЛОСНО

1. Вирішує об'єднати заяви;
2. Оголошує прийнятними скарги на неналежні умови тримання під вартою протягом вказаних у таблиці в додатку періодів і відсутність у національному законодавстві ефективного засобу юридичного захисту у зв'язку з цим, а також інші скарги за усталеною практикою Суду, зазначені у таблиці в додатку, а решту скарг у заявах №34107/23, № 34555/23 та № 42719/23 – неприйнятними;

3. Постановляє, що ці скарги свідчать про порушення статей 3 і 13 Конвенції у зв'язку з неналежними умовами тримання під вартою протягом зазначених у таблиці в додатку періодів та відсутністю у національному законодавстві ефективного засобу юридичного захисту;
4. Постановляє, що було порушено Конвенцію у зв'язку з іншими скаргами, висунутими за усталеною практикою Суду (див. таблицю в додатку);
5. Постановляє, що: (а) упродовж трьох місяців держава-відповідач повинна сплатити заявникам суми, зазначені в таблиці у додатку; ці суми мають бути конвертовані в національну валюту держави-відповідача за курсом на день здійснення платежу; (b) із закінченням зазначеного тримісячного строку до остаточного розрахунку на зазначені суми нараховуватиметься простий відсоток (simple interest) у розмірі граничної позичкової ставки Європейського центрального банку, яка діятиме в період несплати, до якої має бути додано три відсоткові пункти.